

m'havien fet rumiar vanament. L'empordanesa Irene Rocas informava a *AlcM* que els diuen *buarencs* o *bacanards*; aquell ve sens dubte de *bə(g)urén̄s*, amb metàtesi de les vocals; però l'altre, més xocant, està ben confirmat: J. Pons i Guri, erudit de bona llei, em recità l'any 1968, una llista tòpica de noms humorístics dels pobles d'aquella zona, que troba en un escrit del S. XVIII; entre ells figuren els *bakanars* de Begur. Però rebutgem la temptació de relacionar això amb el *BEKUR* bascoide i els *Becor* ibèrics: a Verges aquell mot l'usen amb el sentit de 'beneit': l'acc. pròpia sens dubte, aplicada a la gent de Begur pels malèvols dels pobles veïns estrebant-se en la semblança fonètica *Bek-/Beg-*. Tal com en el parlar plebeu de Barcelona es diu *benau* per *benet* × *babau*, aqueix *becanard* naixeria de l'encruament de *benet* o *banau* amb *becard* 'perdulari' (que he explicat a l'article *Bec*). —⁵ Afegim-hi, encara, que és improbable que, havent-hi diftong *ai* no en quedés algun rastre en les mencions antigues: com en queda en *Beigues* (la dada antiga que hem trobat per a *Begues*, supra, en el temps en què ja comencen les nostres mencions de *Begur*). Per no deixar recances a ningú donem ací la documentació antiga de *Baigorri*, segons P. Raymond, *Di Top. B.Pyr.*: *Beigorri* a. 1397, *Baigüee* 1335, *Baigüeir* 1302. Un *Bigur* de c. 980, amb *-i-* no és més que un hapax, i deu ser grafia incompleta; quant al que en creia Vinson, ja ho va rectificar Mitxelena, *Onom. Aquit.* 438; certament també apareix *Baigur* el 1186, i *Beygur* l'any 1168. Però Raymond és bearnès, no basc, i hi recull formes amb fonètica bearnesa (d'on la diftongació *-ueir-ueerr*). D'altra banda endevino que hi fa un poc de confusió amb un NL veí (format sens dubte amb³⁵ el basc *-guren* 'dalt'): *Baigurra*, muntanya uns 9 k. al N. de la punta N. de la vall de *Baigorri*, car Raymond atribueix *Vaygurra* (1446) a *Baigorri*, i aquest és idèntic amb *Baygourra* de 1675, que ja Raymond atribueix al nom de la muntanya veïna. —⁶ Com que el treball d'en Dalmau era tanmateix valuós per les moltes dades històriques que aplega (alguna hi he espigolat que no sabia), tanmateix es mereix que en el terreny lingüístic se li assenyalin alguns dels errors; a part de la impossibilitat fonètica *-ur < ora*, i la constant barrija-barreja que fa entre ibero-basc i fets indoeuropeus. *Gora*, 'muntanya' és un mot eslau (rus etc.) però no basc; en aquest, el mot és un adv. 'a dalt', i de creació ben moderna amb el sufix directiu *-ra* 'cap a'; muntanya en basc és *mendi*; *bi* 'dos' no és indoeuropeu de cap branca (car el ll. *bis* 'dos cops' és evolució de *dui*, encara que després s'usà com a prefix *bi-*). En un *monte Vigornia* de cap a Sòria, que l'enlluerna, no hi ha el seu pretès *gora* sinó el ll. *BICORNIA*, plural del ll. *bicorne* 'de dues banyes o puntes'. Algú li assenyalava un *Aregoratas* en un llibre de Tovar, però tampoc en això hi ha *gora*, car es tracta del nom cèltic de *Agreda* *AR-KRATA*, un poc deformat en les transcripcions ibèriques (veg. *Top. Hesp.* 1, 83-84).

Behalí, V. *Bufali Beia*, V. *Abella Beix*, Coll ~ V. *DECAT* 1, 554a59, i infra, s. v. *Blai*

5 BE(I)ACS

Afluent dret del Flamicell, un poc avall de Reguard (XXI, 145): com que en aquesta vall la caiguda de la *s* sonora intervocàlica té tanta extensió (V. supra *Bedoga*) ho uniríem amb *Batzacs* i *Bassacs*; però essent dada tan isolada, i atesa la versemblant etimologia aràbiga de *batzac*, potser pensariem millor en un *Batsac*, alvernès (com a nom immigrant), per al qual Skok (§ 397), admet un eponim *Batusius*.

Beial, V. *Baials* (s. v. *Baiau*) *Beina*, V. *Baina* (Coll) *Beix*, V. *DECAT* 1, 554a49, infra s. v. *Blai Beixaconil*, *Beixecon-*, V. *Béixec*

BEIXALIS

(Andorra) Coll i Cortals de B. Segons les dades del llibre de Chevalier (pp. 35, 36, 42) són entre Anyós i Encamp, per alt i més aviat cap a Encamp. Els enllaços lingüístics que n'indico en *E.T.C.* 31, es mantenen en ferm, i com en *Béixec* i *B(e)ixesarri* (infra) hi hem de veure una variant del ibero-basc *BASO/BESO* 'mal país i emboscat', cosa que convé igualment a la situació de *Beixalis*.

D'altra banda, l'aparença fa creure que amb *Beixalis* sc'hi ha de relacionar un *Buleixis* pda. de l'alta Ribagorça, en les rostes muntanyes del te. Malpàs (XIX, 166.22). En aparença aquí ja no hi hauria *-lis* sinó només *-is*, però crec que és enganyós i que hi ha metàtesi d'un **Buixelis*, com indueixen a creure-ho els noms dels dos llogarets cardosencs *Boldís* (damunt de Lladorre), nom que apareix en la forma *Buslis* en l'Acte SdUrg. de 839, que ha de ser l'originària: passant per *bullis > boldis*. Potser la millor forma de relligar tots tres noms sense gaire complicació fonètica, seria postular un *Bus-beixe-lis* on es combinessin elements de *Buslis*, de *Béixec* i de *Beixalis*: **Bubeixelis*, amb haplogia *Buixelis* i metàtesi, *Buleixis*.

Beixassarri, V. *Beixes-*

BEIXEC

a) Llogaret agr. al te. de Villec i Estana en el vesant N. del Cadí (entre Cerdanya i el Baridà). Un *Béixec* homònim, (b) però diferent, havia existit a l'Urgellet, uns 25 k. a l'O. de (a).

PRON. MOD.: *béšək* 1935, a Estana. En parlen Rocafort (GGC) i C. A. Torras, *Pir. Cat.*, accentuant-lo correctament.

DOC. ANT. 839: *Bexabe*, Acte SdUrg., però *Bexab* en el Capbreu del Cartulari (ed. Pujol, 134). 1289: «P. capellà de *Bexech*», i 1292: «P. C. Capellà de